

THEA ZOETEMAN-MEULSTEE

Haar stille wens

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Glimlachend strijkt Judith met haar hand over de roomwitte trouwjurk. Nog twee dagen, dan is het zover. Met verlangen kijkt ze uit naar de grote dag waar ze samen met Leon al maanden naar heeft toegeleefd. De voorbereidingen hebben veel tijd in beslag genomen: de fotograaf, het gemeentehuis, de kerk, de zaal, de kaarten, het vervoer, er kwam heel wat bij kijken. Nu is het aftellen voor de grote dag.

Judith kijkt naar de jurk die aan de zijkant van de kast hangt. Een smal kanten lijfje, een wijde rok, pofmouwtjes en een sluier. Zal ze hem aantrekken? Nee, toch maar niet. Over twee dagen...

Ze kijkt haar kamer rond. Voor een groot deel is deze al leeg. Het meeste uit de kasten is al verhuisd naar hun flat in de Rozenstraat. Toch vreemd om nooit meer in deze kamer te slapen. De laatste vier jaar is het haar eigen domein geworden, het vertrouwde plekje waar ze heerlijk kon dromen.

Judith zucht. Het is een beetje dubbel. Ze verlangt naar het leven samen met Leon in hun flat, maar het afscheid van haar kamer geeft haar een weemoedig gevoel.

Voor Leons moeder zal het extra moeilijk zijn. Zij is al enkele jaren alleen nadat haar man is overleden aan een hartstilstand. Gelukkig woont Leons zus nog thuis. Helemaal alleen blijft zijn moeder dus niet achter.

Judith gaat voor het raam staan. Het is stralend weer, en dat hebben ze voor de komende dagen ook afgegeven. Een zonnige trouwdag. Wat kan ze zich nog meer wensen?

Ze glimlacht. De toekomst ligt open voor haar en Leon.

Wat zal het haar brengen?

Als ze die avond op tijd naar bed gaat, valt ze van alle vermoeienissen snel in slaap. Na een poosje schrikt ze opeens ergens van wakker. Ze schiet overeind. Wat was dat? Het leek wel het geklepper van de brievenbus. Ze spitst haar oren. Een insluiper misschien? Haar hart bonst.

Nee, het blijft stil. Ze zal het zich vast verbeeld hebben.

Haar wekker wijst twaalf uur aan. Een vreemde tijd om nog iets door de brievenbus te gooien. Het zal wel een ander geluid zijn geweest waar ze van wakker geschrokken is.

Judith draait zich om en valt opnieuw in slaap.

‘Judith.’

Judith knippert met haar ogen. Ze kijkt op haar wekker. Halfacht. Hoe krijgt haar zusje het verzonnen om haar nu al wakker te maken? Ze hoeft er nu nog niet uit. Ze heeft immers vrij vandaag.

‘Laat me nog even liggen,’ bromt ze slaperig.

‘Maar ik heb een brief voor jou.’ Anke, Judiths twaalfjarige zusje, zwaait met een envelop. ‘Hij lag op de mat. En jouw naam staat erop.’

Meteen herinnert Judith zich het vreemde geluid van vannacht weer. Haar slaap is gelijk verdwenen. Ze heeft het dus toch goed gehoord. Het was het geklepper van de brievenbus waar ze van wakker is geworden.

Ze neemt de envelop aan. Daar staat inderdaad haar naam. In blokletters.

Anke blijft afwachtend staan.

‘Ga nu maar,’ wuift Judith.

‘Dus ik mag niet weten van wie die brief is?’

‘Natuurlijk niet, nieuwsgierig aagje. Het is toch mijn post?’

Anke kijkt beledigd. ‘Ik zal je nog eens post op bed brengen.’

Judith wuift met de brief. ‘Ik ben je zeer

dankbaar. En wil je de deur achter je dichtdoen?’

Anke gaat. Beledigd. Maar daar kan Judith niet over inzitten. Dat is vanmiddag wel weer over. Anke blijft nooit lang mokken.

Ze bekijkt haar naam op de envelop. De letters zijn groot en uit elkaar geschreven. Op die manier schrijft Leon altijd. Maar nooit in blokletters. Dus hij moet van iemand anders zijn. Bovendien, waarom zou Leon haar een brief schrijven? Ze zullen elkaar vandaag nog zien.

De envelop zit zorgvuldig dichtgeplakt en Judith moet er moeite voor doen om deze voorzichtig te openen zonder de inhoud van de envelop te beschadigen.

Ze haalt er een A4'tje uit dat aan één kant beschreven is.

Onderaan leest ze de naam van Leon. Dus toch. Haar hart bonst. Wat heeft deze brief nu toch te betekenen?

Haar ogen glijden haastig over de zinnen.

Lieve Judith,

Ik weet niet goed hoe ik deze brief moet beginnen, want ik zal je wereld doen instorten.

*Onze bruiloft kan namelijk niet doorgaan.
De reden hiervan kan ik je niet vertellen.*

*Het zal je ongetwijfeld veel pijn doen, maar
ik kan niet anders.*

*Geloof me, ik heb heel veel van je gehouden
en dat doe ik nog. Daarom doet het mij ook
ongelooflijk veel pijn. Weet dat ik me net zo
ellendig voel als jij.*

Ik hoop dat je mij vergeven wilt?

Leon

Judith leest en herleest deze brief. De woorden willen niet tot haar doordringen. Dit moet een misselijke grap zijn van iemand die er genoeg in scheidt om haar op stang te jagen. Want zoiets lafs zou Leon nooit doen.

Maar dat handschrift dan? Het is duidelijk dat van Leon.

Langzaam begint het verschrikkelijke tot haar door te dringen. Wanhoop en radeloosheid kruipen in haar omhoog.

Dit kan niet waar zijn. Dit mag niet waar zijn. Ze moet Leon onmiddellijk bellen. Dit is een vreselijke vergissing. Hij weet niet wat hij doet.

Ze belt hem op zijn mobiel, maar hij neemt

niet op. Dan belt ze naar zijn moeder.

‘Is Leon er?’ valt Judith meteen met de deur in huis, als mevrouw Slagman opneemt.

‘Nee. Hij komt vanavond pas thuis,’ krijgt ze ten antwoord.

‘Waar is hij dan?’

‘Hij vertelde me dat hij nog dringend iets te doen had voor zijn werk.’

‘Hij zou vrij nemen vandaag.’

‘Dat dacht ik ook, Judith. Eerlijk gezegd begrijp ik er ook niet veel van. Heeft hij jou niets gezegd over dringende zaken?’

‘Nee,’ bekent ze eerlijk. Ze kan er moeilijk om liegen.

Het blijft even stil aan de andere kant. Dan zegt Leons moeder aarzelend: ‘Wat vreemd.’

‘Wat voor dringends was het dan?’ vraagt Judith.

‘Dat weet ik niet, hij wilde niets vertellen.’

‘Hoe laat is hij thuis vanavond?’

‘Rond een uur of vijf. Hij zou thuis komen eten en de rest van de avond hier doorbrengen.’

Dat was ook de afspraak, ze zouden allebei de laatste avond voor hun trouwdag thuis doorbrengen.

Judith moet de grootste moeite doen om zich

goed te houden. Ze wil nog niets tegen Leons moeder zeggen over die brief. Eerst moet ze Leon zelf spreken.

‘Dan bel ik naar zijn werk,’ zegt ze zo beheerst mogelijk.

Met een korte groet breekt ze het gesprek af. Haar handen trillen en haar ademhaling gaat snel. Ze moet handelen. Hoeveel energie het haar ook kosten zal.

Ze krijgt al snel verbinding met een collega van Leon. Op haar vraag of Leon aanwezig is, blijft het even ongewoon stil.

‘Nee,’ komt het dan aarzelend. ‘Hij is hier niet. Hij zou vrij zijn vandaag.’

Judith begrijpt dat het op zijn minst eigenaardig overkomt dat ze een dag voor hun bruiloft niet eens weet waar Leon op dit moment verblijft. Iedereen wist dat hij een vrije dag had vandaag. Maar volgens zijn moeder moest hij voor dringende zaken naar het kantoor. Als accountant op een groot belastingkantoor heeft Leon een verantwoordelijke baan.

Judith begrijpt er niets meer van. Ze loopt overal vast. Hij neemt zijn mobiel niet op. Zijn moeder weet niet beter dan dat hij toch onverwachts naar zijn werk is en bij navraag blijkt hij daar niet eens aangekomen te zijn.

En dan die afschuwelijke brief...

Nog eens gaan haar ogen over de zinnen die haar als vuistslagen midden in haar gezicht treffen. Vervolgens glijden haar ogen naar de prachtige trouwjurk die daar aan de zijkant van haar kast hangt.

De jurk waarin ze morgen zou stralen.

‘Néé,’ fluistert ze hees. ‘Néé, het is niet waar.’

Het is alsof de vreselijke waarheid nu pas goed tot haar doordringt. Het gefluister gaat over in een aandoenlijk gejammer: ‘Néé, néé, néé!’

Het blijkt tot beneden door te dringen, want al snel klinken er haastige voetstappen op de trap. Marita, Judiths moeder, staat met grote schrikogen in de deuropening. Daarachter komt het bange gezichtje van Anke, die door haar moeder haastig wordt teruggeduwd.

‘Kind... wat is er?’

‘Het is over... voorbij...’ Haast doorschijnend bleek en met trillende handen geeft Judith de brief aan Marita. Zonder aarzelen leest deze de inhoud. Judith ziet haar moeders ogen steeds groter worden.

‘Dit is niet waar...’ verzucht ze ten slotte hoofdschuddend. ‘Dit kan niet!’

‘Nee,’ snikt Judith, de wanhoop nabij. ‘Dat dacht ik ook. Maar het staat er echt. Wat moet ik nu toch? Ik wil hem niet kwijt. En onze trouwdag morgen...’

Judith weet zich geen raad en Marita moet haar uiterste best doen om haar hoofd erbij te houden. Ze geeft gehoor aan haar eerste impuls om haar radeloze dochter in haar armen te sluiten.

Het is lang geleden dat Judith haar verdriet zo openlijk bij haar moeder heeft uitgescreuwd. Maar nu doet ze het letterlijk en Marita’s moederhart wordt verscheurd. Ze kan dit alles nog niet bevatten.

‘Ik ga pa bellen,’ zegt ze ten slotte. ‘Ik vraag wel of hij naar huis komt. Er moet in de eerste plaats gehandeld worden.’

‘Hoe?’ vraagt Judith hees.

Een machteloze woede klinkt in Marita’s stem door als ze zegt: ‘Eerst zal Leon persoonlijk bij jou een verklaring af moeten leggen. En niet op zo’n laaghartige manier via een brief. Een dag voor jullie trouwdag nota bene. Hij...’ Ze slikt de rest van haar woorden in. In haar verontwaardiging zou ze er veel meer over willen zeggen. Het heeft echter geen zin. Eerst moet er nu aangepakt worden.